

# СТИВЪН КИНГ СЛУЧАЯТ, РАЗКРИТ ОТ ДОКТОРА

Превод от английски: Андрей Жишев, 1994

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Струва ми се, че има само един случай, при който аз всъщност разкрих престъпление, преди моя почти легендарен приятел, господин Шерлок Холмс. Казвам струва ми се, защото паметта ми започна да избледнява тук-там, откакто влязох в деветото си десетилетие. Сега, като приближавам стоте години, всичко започна да се замъглява. Може да е имало и друг случай, но ако е така, то аз не си го спомням.

Съмнявам се, че някога ще забравя тази история, независимо колко неясни могат да станат мислите и спомените ми и реших, че ще е най-добре да запиша всичко, преди Господ да затвори писалката ми завинаги. Не мога да обидя паметта на Холмс, той е в гроба от четиридесет години. А това е твърде дълго време, за да остане една история неразказана. Дори Лестрейд, който се възползваше от време на време от Холмс, но никога не го е обичал особено, запази мълчание по въпроса за Лорд Хъл — той едва ли можеше да направи нещо друго, като се вземат предвид обстоятелствата. Но дори обстоятелствата да бяха други, не вярвам, че той щеше да го направи. Те с Холмс непрекъснато се заяждаха един с друг и вярвам, че Холмс може да е таил в сърцето си истинска омраза към полицаия (въпреки, че той никога не би признал такова долно чувство), но Лестрейд хранеше странно уважение към моя приятел.

Беше влажен, мрачен следобед и часовникът току-що бе ударил един и половина. Холмс седеше до прозореца и държеше цигулката си, но не свиреше, а гледаше тихо сипеция се дъжд. Имаше периоди, особено след като бе оставил кокаина, когато Холмс ставаше омърлушен до начумереност, предимно ако небето се задържеше навъсено и сиво в продължение на седмица, а този ден имаше повод да е двойно разочарован, защото барометърът се вдигаше от предната нощ и той бе прогнозировал с най-голяма увереност, че времето ще се оправи най-късно до десет сутринта. Вместо това, мъглата, която висеше във въздуха, когато се събудих се бе сгъстила и се бе превърнала в постоянен дъжд, а ако имаше причина, която да накара Холмс да се омърлуши повече от лошото време, това бе фактът, че е сбъркал.

Изведнъж той се изправи, опъвайки, без да иска, една от струните на цигулката и се засмя саркастично:

— Уотсън! Погледни само! Каква гледка! Такава мокра хрътка никога не си виждал!

Разбира се, това бе Лестрейд, седнал на задната седалка на открит файтон, а дъждът канеше в приближените му, злобно любопитни очи. Той скочи в движение. Подхвърли монета и се запъти към Бейкър стрийт 221 В. Движеше се много бързо и аз си помислих, че ще връхлети през вратата ни като стенобойна машина.

Чух как госпожа Хъдсън протестира относно силно намокреното му състояние и ефектът, който би могло да има върху килимите на долния и на горния етаж и тогава Холмс, който можеше да накара Лестрейд да си прибере рогцата, ако решише, скочи към вратата и извика надолу към стълбището:

— Оставете го да се качи, госпожо Хъдсън. Ще му дам да стъпи върху някой вестник, ако се наложи да остане дълго, но всъщност си мисля, да, аз наистина мисля, че...

В този момент Лестрейд вече трополеше нагоре по стълбите, оставяйки на долния етаж протестиращата госпожа Хъдсън. Беше зачервен, очите му блестяха, а зъбите му — определено пожълтели от тютюна — се бяха оголили във вълча усмивка.

— Инспектор Лестрейд! — весело възкликна Холмс. — Какво Ви носи в такава...

Той не продължи нататък. Задъхан от изкачването на стълбите, Лестрейд каза:

— Чувал съм циганите да казват, че дяволът изпълнявал желанията. Сега го вярвам. Елате веднага и си опитайте късмета, Холмс. Трупът е все още топъл, а заподозрените са наредени и чакат.

— Плашите ме с настървението си, Лестрейд! — извика Холмс, а веждите му се повдигнаха леко в саркастична извивка.

— Я не ми се правете на срамежлива теменужка, човече. Идвам на бегом, за да предложа такова нещо, което вие, въпреки гордостта си, сте пожелавали поне сто пъти в мое присъствие: съвършената мистерия в заключено помещение.

Холмс се бе запътил към ъгъла, вероятно за да вземе ужасния си бастун със златен връх, към който се бе привързал този сезон по някаква своя причина. Сега той се спусна върху мокрия ни посетител с широко отворени очи.

— Лестрейд, сериозно ли говорите?

— Щях ли да рискувам да пипна пневмония в този открит файтон, ако не бях сериозен? — контрира го Лестрейд.

Тогава Холмс се обърна към мен и за първи и единствен път чух думите, които са му били многократно приписвани:

— Бързо, Уотсън! Играта се е завъртяла!

Докато пътувахме, Лестрейд навъсено изкоментира, че Холмс имал дяволски късмет, защото, въпреки че Лестрейд поръчал на кочияша да изчака, в момента, в който излязохме от квартирата, по пътя изтрополи една изящна рядкост — празен покрит фойтон в поройния, вече, дъжд.

Качихме се и веднага потеглихме. Холмс бе седнал както обикновено от лявата страна, очите му непрестанно оглеждаха всичко наоколо и незабавно го класифицираха, въпреки че в този ден имаше твърде малко за виждане... или поне така изглеждаше на мен и на такива като мен. Не се съмнявам, че всеки пуст ъгъл и мокра от дъжда витрина разказваха тонове на Холмс.

Лестрейд даде на кочияша един адрес на Савил Роуд и след това попита Холмс дали познава лорд Хъл.

— Чувал съм за него — каза Холмс, — но никога не съм имал щастието да се запозная лично. Предполагам, че сега вече няма да имам тази възможност. Морски превози, нали?

— Морски превози — съгласи се Лестрейд. — Но вие определено сте имали щастие, че не сте се запознали с него. Лорд Хъл, според всички (включително и — хм! — най-близките му) е бил един безкрайно неприятен тип, шантав като ребус в някоя детска книжка. Той обаче е престанал завинаги да бъде неприятен и шантав. Днес, около единадесет часа, само преди — той извади приличния си на рѝпа джобен часовник и го погледна — преди два часа и четиридесет минути, някой е забил нож в гърба му, докато той е седял в кабинета си, а пред него, върху попивателната е било поставено завещанието му.

— Така — каза замислено Холмс и запали лулата си, — значи вие мислите, че кабинетът на този неприятен лорд Хъл е идеалната затворена стая на мечтите ми, така ли? — Очите му скептично проблеснаха през надигация се синкав дим.

— Мисля, че е така — каза тихичко Лестрейд.

— Ние с Уотсън и друг път сме копали такива дупки, но не сме стигали до вода — отбеляза Холмс и ме погледна, преди да се върне

към безконечното си класифициране на улиците, по които минавахме.  
— Помниш ли „Луничавата шайка“, Уотсън?

Едва ли беше нужно да му отговоря. Тогава наистина имаше заключено помещение, но освен това имаше вентилатор, отровна змия, убиец със зъл гений, който пушал едното през другото. Това бе работа на жесток, гениален мозък, обаче Холмс бе разнищил тази история много бързо.

— Какви са фактите, Инспекторе? — понита Холмс.

Лестрейд започна да ги излага със сдържаната интонация на добре тренирай полицаи. Лорд Албърт Хъл бил тиранин в бизнеса си и деспот у дома си. Жена му се страхувала от него и по всичко личи, че е имала основание за това. Фактът, че му родила трима сина явно по никакъв начин не е смекчил жестокото му отношение към семейния живот като цяло и в частност към нея самата. Лейди Хъл не била склонна да говори по тези въпроси, но синовете ѝ нямали такива задръжки: те казвали, че татко им не пропускал възможност да се заяде с майка им, да я критикува или да си прави майтап за нейна сметка... и винаги в тяхно присъствие. Когато били сами, той буквално не ѝ обръщал внимание. С изключение на случаите, добави Лестрейд, когато му се приисквало да я набие, нещо, което в никакъв случай не било изолирано явление.

— Уилям, най-големият, ми каза, че тя винаги разказвала една и съща история, когато идвала на закуска с подуто око или синина на бузата: че забравила да си сложи очилата и се блъснала във вратата. „Тя се блъскаше във вратите по един-два пъти седмично“, ми каза Уилям. „Не знаех, че имаме толкова много врати в къщата“.

— Хмммм — каза Холмс. — Веселяк е бил този приятел. И синовете не се ли опитали да сложат край на това?

— Не им давала — каза Лестрейд.

— Лудост — казах аз. Един мъж, който бие жена си — това е просто мерзост; жена, която позволява това, е едновременно мерзост и недоумение.

— Може да е било лудост, но човек можеше да я разбере — каза Лестрейд. — Можеше да бъде разбрана и освен това имаше нещо, което се нарича „търпението на знаещия“. В крайна сметка тя била двадесет години по-млада от своя господар и повелител. Освен това

Хъл бил силен в пиенето и шампион в яденето. На седемдесет години, преди пет години, той развил подагра и ангина пекторис.

— Почакай да мине бурята и след това се радвай на слънцето — вметна Холмс.

— Да — каза Лестрейд, — но с тази мисъл много мъже и жени са минали през дяволските порти, длъжен съм да кажа аз. Хъл е държал семейството му да знае какво струва той и какви са точките в завещанието му. Те са били в положение, сходно с това на робите.

— А завещанието е било документът, с който били държани в робство — измърмори Холмс.

— Точно така, старче. В момента на смъртта, състоянието на Хъл е възлизало на триста хиляди лири. Той никога не ги оставял да приемат нещата на доверие; карал главният счетоводител да идва в къщата на всеки три месеца и подробно да разяснява баланса на компанията „Морски превози — Хъл“, въпреки че той самият здраво стискал портфейла си и въобще не го отварял.

— Дявол! — възкликнах аз, мислейки си за жестоките момчета, които виждах понякога на Ийст Чапъл или Пикадили, момчета, които ще подадат бонбон на някое гладно куче, за да го накарат да се изправи на задните си крака... а след това го лапват сами, докато гладното животно ги гледа. Много скоро щях да открия, че това сравнение е много по-точно, отколкото си бях мислил.

— След неговата смърт лейди Ребека ще получи сто и петдесет хиляди лири. Уилям, най-големият, трябва да получи петдесет хиляди; Джори, средният — четиридесет, и Стефан, най-малкият — тридесет.

— А останалите тридесет хиляди? — попитах аз.

— Дребни посмъртни дарове, Уотсън: на братовчед в Уелс, на леля в Бретан (обаче нито грош за роднините на лейди Хъл), пет хиляди за дребни завещания към слугите. О, да — това ще ви хареса, Холмс, — десет хиляди лири на Дома за изоставени котки на госпожа Хемфил.

— Вие се шегувате! — извиках аз, въпреки че, ако Лестрейд очакваше подобна реакция от Холмс, трябваше да се разочарова. Холмс просто запали отново лулата си, кимна така, сякаш бе очаквал такова нещо... или нещо подобно. — Когато има бебета, които умират от глад в Ийст Енд, а дванадесетгодишни деца работят по петдесет

часа на седмица в заводите, този човек е оставил десет хиляди лири на... едно общежитие за котки?

— Точно така — каза внимателно Лестрейд. — Още повече, той е щял да остави двадесет и седем пъти по-голяма сума на Изоставените котки на госпожа Хемфил, ако не се е случило това нещо тази сутрин — все едно кой го е извършил.

Можях само да зяпна и да се опитам да умножа наум. Докато идвах до заключението, че лорд Хъл е имал намерение да остави без наследство жена си и синовете си в полза на дом за котки, Холмс гледаше кисело към Лестрейд и каза нещо, което според мен, бе ни в клин, ни в ръкав.

— Ще кихам, нали?

Лестрейд се усмихна. Това бе усмивка, преливаща от най-сладки чувства.

— Да, скъпи ми Холмс. Страхувам се, че много пъти и много здраво.

Холмс извади лулата от устата си, от която най-накрая бе започнал да всмуква със задоволство (разбрах го по начина, по който се бе отпуснал назад на мястото си), погледна я за миг, след това я извади навън на дъжда. По-шокиран от всякога, аз го наблюдавах как изтърси влажния, димящ тютюн.

— Колко пъти? — попита Холмс.

— Десет — каза Лестрейд с дяволска усмивка.

— Подозирах, че има нещо повече от това Ваше заключено помещение, което да Ви е накарало да тръгнете с открит файтон в толкова дъждовен ден — каза навъсено Холмс.

— Подозирайте каквото си желаете — каза весело Лестрейд. — Страхувам се, че ще трябва да продължа към мястото на престъплението — дългът зове, нали знаете — но ако проявявате интерес, мога да ви пусна заедно с любезния доктор.

— Вие сте единственият човек, когото познавам, чийто определено става по-остър в лошо време. Дали пък това е подсказва нещо за вашия характер, а? Но както и да е, това вероятно е тема за друг ден. Кажете ми, Лестрейд, кога лорд Хъл е почувствал със сигурност, че ще умре?

— Умре? — казах аз. — Но, скъпи ми Холмс, какво Ви дава право да мислите, че...

— Но това е съвсем явно, Уотсън — каза Холмс. ХИП, казал съм ти го поне хиляда пъти — характерът индексира поведението. Било му е забавно да ги държи в робство чрез завещанието си. — Той погледна странично към Лестрейд. — Не е било уредено никакво попечителство доколкото разбирам. Нито пък някакъв допълнителен акт за унаследяване?

Лестрейд поклати глава:

— Не, никакви.

— Изумително! — казах аз.

— Съвсем не е, Уотсън, помни — характерът индексира поведението. Искал е те да му се подчиняват с вярата, че всичко ще е тяхно, когато той им направи услугата да умре, но всъщност той въобще не е възнамерявал такова нещо. Всъщност такова поведение, би се разминало изцяло с неговия характер. Съгласен ли сте, Лестрейд?

— Всъщност, така е — отвърна Лестрейд.

— Тогава лесно стигаме до това заключение, нали Уотсън. Всичко е ясно, нали? Лорд Хъл си дава сметка, че умира. Изчаква... иска да бъде съвсем сигурен, че няма грешка, че това не е фалшива тревога... и тогава извиква обичаното си семейство при себе си. Кога? Тази сутрин ли, Лестрейд?

Лестрейд изсумтя в потвърждение на думите му. Холмс заби пръсти под брадичката си.

— Той ги събира при себе си и им казва, че е направил ново завещание, в което ги лишава от наследство... всички, с изключение на прислугата, някои далечни роднини И, разбира се, котките.

Отворих уста, за да заговоря, но само установих, че съм твърде изваден от равновесие, за да кажа каквото и да било. Картината, която непрекъснато се явяваше в съзнанието ми, бяха онези жестоки момчета, които карат гладните кучета в Ийст Енд да скачат за парче свинско или коричка от баница с месо. Трябва да добавя тук, че въобще не ми мина през ум да попитам, дали такова завещание може да се оспори в съда. Днес всеки може да се позабавлява, като пренебрегне роднините си в името на някакъв котешки хотел, но през 1899 завещанието на човек си беше завещание и ако не можеше да се докаже, че той е бил луд, — не просто ексцентричен, а откровено луд



— то завещанието се изпълняваше така, както се изпълняваше волята Божия.

— Имало ли е свидетели при съставянето на новото завещание?

— Да, имало е — отвърна Лестрейд. — Вчера адвокатът на лорд Хъл и един от неговите асистенти са се появили в къщата и са били поканени в кабинета му. Останали вътре около петнадесет минути. Стефан Хъл казва, че веднъж адвокатът повишил глас за нещо — той не можеше да каже за какво, — но Хъл го накарал да замълчи. Джори, средният син, рисувал на горния етаж, а лейди Хъл била на гости усвоя приятелка. Но и Стефан и Уилям Хъл са видели тези хора да влизат и малко след това да си отиват. Уилям каза, че си били тръгнали с наведени глави и въпреки че Уилям ги заговорил, питайки господин Барнс, адвоката, дали е добре, и направил някои най-общи бележки за времето и нестихващия дъжд, Барнс въобще не отговорил, а асистентът направо се свил. Сякаш били засрамени за нещо, каза Уилям.

Това е всичко по въпроса за възможната примка, помислих си аз.

— Тъй като стигнахме до тази тема, разкажете ми за момчетата — подкани Холмс.

— Както желаете. Вероятно е съвсем ясно, без да се каже специално, че тяхната омраза към баща им е била надмината само от бащиното им безгранично презрение към тях... въпреки, че да презира човек Стефан е... както и да е, няма значение, ще карам по ред.

— Да, моля Ви, бъдете така добър да го направите — каза сухо Холмс.

— Уилям е на тридесет и шест. Ако баща му бе отпускар Някакви пари за него, той сигурно щеше да стане пълен проstack. Но тъй като е имал съвсем малко или почти нищо той е прекарвал дните си в най-различни спортни салони и се е занимавал с това, което струва ми се се нарича „физическа култура“ — на вид той е изключително мускулест човек, а нощите си, най вече в евтини кафета. Ако се е случвало да има пари в джобовете си, той веднага отивал в някое от заведенията, където се играе на карти и бързо губел всичко. Не е много приятен човек, Холмс. Човек, който няма цел, няма никаква способност, няма хоби и няма амбиция (освен да надживее баща си), такъв човек не може да бъде наречен приятен. Докато говорех с него

имах странното чувство, че разпитвам не човек, а празна ваза, върху която има блед отпечатък от лицето на лорд Хъл.

— Ваза, която чака да бъде напълнена с лири стерлинги — коментира Холмс.

— Джори е друга работа — продължи Лестрейд. — Лорд Хъл е бил запазил най-голямото си презрение за него като го наричал с такива нежни имена като „Рибешко лице“ и „Шкембе“ и „Бъчонка“. За съжаление не е трудно да се разбере смисъла на тези имена: Джори Хъл не е по-висок от метър и петдесет, няма и толкова, краката му са криви и има забележително грозно лице. Прилича на оня поет. Табуретката.

— Оскар Уайлд? — попитах аз.

Холмс ми хвърли един бърз, развеселен поглед.

— Мисля, че Лестрейд има предвид Алджърнън Суинбърн — каза той. — Който, струва ми се, едва ли прилича на табуретка повече от вас, Уотсън.

— Джори Хъл се родил мъртъв — каза Лестрейд. — След като останал посинял и неподвижен в продължение на цяла минута, лекарят обявил, че е мъртъв и покрил с една салфетка безформеното му телце. Лейди Хъл, в единствения си миг на героизъм, станала, махнала салфетката и потопила крачетата на бебето в горещата вода, която била приготвена за раждането. Бебето започнало да се гърчи и да пищи.

Лестрейд се ухили и запали цигарето си с артистичен размах.

— Хъл твърдял, че това топване било причина за кривите крака на детето и когато си пийвал повече, обвинявал жена и за това. Казвал й, че щяло да е по-добре да остави нещата такива, каквито са били. По-добре Джори да си е бил оставен мъртъв, отколкото да е жив и да е това, което е, казал понякога той — жалко създание с рачешки крака и глава на риба-треска.

Единствената реакция на Холмс на тази изключителна (и по мое лекарско мнение доста подозрителна история) бе да коментира, че Лестрейд е успял да натрупа забележително голямо количество информация в много кратък срок.

— Това е една от страните на този случай, която бях сигурен, че ще ви се стори много привлекателна, Холмс — каза Лестрейд, когато навлязоха по Ротън Роу с пликане и свистене. — Не е необходимо човек да ги подканя да говорят. Много време са били принудени да

мълчат. И освен това е важен фактът, че новото завещание е изчезнало. Облекчението неимоверно разхлабва езиците, това съм го открил от опит.

— Изчезнало! — възкликнах аз, но Холмс не ми обърна внимание. Той продължаваше да мисли за Джори, безформеното средно дете.

— Много ли е грозен? — попита Холмс.

— Едва ли може да се нарече красив, но съм виждал и по-грозни — отвърна спокойно Лестрейд. — Предполагам, че баща му непрекъснато му е изсипвал хули върху главата, защото...

— ...Защото той е бил единственият, който не е имал нужда от парите на баща си, за да си пробие път в света — довърши Холмс вместо него.

Лестрейд се сепна.

— Дявол! Откъде знаете, че е така?

— Защото Лорд Хъл е бил стигнал до заяждане с физическите особености на Джори. Сигурно старият дявол страшно се е дразнел, че е имал потенциална мишена, така добре подсигурана във всяко друго отношение! Да се заяждаш с физическите особености и външността на някого може да минава сред учениците в отделенията и уличните пияници, но разбойник като лорд Хъл сигурно е бил свикнал на позискани забавления. Дори бих допуснал, че той може би се е страхувал от своя кривокрак среден син. Как точно се е оправял Джори?

— Не ви ли казах? Той рисува — каза Лестрейд.

— А!

Джори Хъл беше, както доказаха и платната на долния етаж в къщата на Хъл, наистина много добър художник. Не велик, въобще не искам да кажа такова нещо. Но той бе изобразил майка си и братята си достатъчно достоверно, така че, когато години по-късно видях за първи път цветни фотографии, аз си спомних оня дъждовен ноемврийски следобед през 1899. А портретът на баща му бе наистина гениална творба. Той определено стряскаше със злобата, която лъхаше от платното като повей на влажен гробищен въздух. Може би Джори приличаше на Алджърнън Суинбърн, но лицето на бащата — поне видно от окото и ръката на средния син — ми напомняше за един от героите на Оскар Уайлд: оня долен развратник Дориан Грей.

Създаването на платната било дълъг, бавен процес, но той умее да нахвърля скици толкова бързо и чевръсто, че често в събота следобед се връщал от Хайд Парк с по цели двадесет лири в джоба си.

— Обзалагам се, че баща му е умирал *от радост* — каза Холмс. Той пресегна автоматично да си вземе лулата, след това я остави на мястото ѝ. — Синът на благородник да прави бързи скици на богати американски туристи и техните любовници, като че ли е френски бохем.

Лестрейд се засмя от сърце.

— Умирал от ярост, както можеш да си представиш. Обаче Джори — браво на него! — не се отказал от мястото си в Хайд Парк... поне докато баща му не се съгласил да му изплаща по тридесет и пет лири на седмица. Той наричал това долно изнудване.

— От сърцето ми ще закапе кръв — казах аз.

— И от моето, Уотсън — каза Холмс. — Третият син, Лестрейд, бързо — май, почти стигнахме до къщата.

Както ни разказа Лестрейд, изглежда третият син — Стефан — имаше най-сериозни причини да мрази баща си. Тъй като подаграта му се влошавала, а и разумът му започнал да помръква, лорд Хъл прехвърлял все по-голяма част от делата на компанията върху Стефан, който бил само на двадесет и осем години. Задълженията се стоварвали върху главата на Стефан, както се стоварвали обвиненията, когато се оказало, че неговите решения са неправилни. Но той не получавал никакво финансово поощрение в случай, че е взел правилно решение и бизнесът тръгвал нагоре.

Трябвало е лорд Хъл да гледа с добро око на Стефан, като единственият от децата, който проявявал интерес и готовност да се занимава с бизнеса, който баща му е основал; Стефан бил истински пример за това, което библията нарича „добрият син“. Но вместо да покаже любов и благодарност, лорд Хъл се отблагодарявал за доста успешните усилия на най-малкия си син с презрение, подозрение и завист. Често, през последните две години от живота си, старецът изказвал прекрасното мнение за Стефан, че той „би откраднал и монетите от очите на мъртвец“.

— К——е! — извиках аз, защото не можех да се сдържа повече.

— Да забравим за малко новото завещание — каза Холмс и отново заби пръсти в брадичката си. — Нека се върнем на старото. Дали според условията на този съвсем мъничко по-щедър документ, Стефан Хъл пак би имал причина за недоволство. Въпреки неговите усилия, които не само спасяват семейното богатство, но го увеличават, за награда той получава само обичайната част на най-малкия син. Между другото, какво е трябвало да стане с компанията, според това, така наречено, Котешко Завещание?

Внимателно погледнах Холмс, но, както обикновено, беше трудно да се каже дали не се е опитал да се пошегува. Дори след толкова години, прекарани с него и всички приключения, които преживяхме заедно, чувството за хумор на Шерлок Холмс си остава до голяма степен загадка, Дори и за мен.

— Компанията е трябвало да се предаде в ръцете на Борда на директорите, без да се споменава нищо за Стефан — каза Лестрейд и изтърси цигарето си през прозореца точно в момента, когато файтонът профуча по извитата алея към една къща, която в този момент ми се стори невъобразимо грозна, кацнала сред кафявата ливада в поройния дъжд. — Но сега, когато баща му е мъртъв и новото завещание не може да се намери никъде, Стефан Хъл има това, което американците биха нарекли „преимущество“. Компанията ще трябва да го приеме като управителен директор. Те във всички случаи е трябвало да го направят, но сега при условията, поставени от Стефан Хъл.

— Да, — каза Холмс. — Преимущество. Хубава дума. — Той се показва на дъжда. — Кочияш, спри! — извика той. — Не сме свършили още!

— Както кажете, господине, — отвърна кочияшът. — Но тук навън е дяволски мокро.

— Но ще си тръгнеш с толкова пари в джоба, че и вътрешно ще можеш да се намокриш така дяволски, както си и външно — каза Холмс. — Изглежда тези думи задоволиха човека, защото той спря на десетина метра от входа на голямата къща. Заслушах се в трополенето на дъжда по файтона, докато Холмс се замисли за малко, после каза: — Старото завещание, онова, с което ги дразнел, то не липсва, нали?

— Съвсем не. То е било на бюрото до тялото.

— Четирима първокласни заподозрени! Прислугата не може да бъде включена сред тях... или поне на този етап изглежда така. Бързо

свършвай, Лестрейд, — последните обстоятелства и заключеното помещение.

Лестрейд се подчини, поглеждайки от време на време бележките си.

— Преди месец лорд Хъл забелязал малко черно петънце на десния си крак, точно зад коляното. Повикали домашния лекар. Той поставил диагноза гангрена — необичаен, но съвсем не рядък резултат от подагра и лошо кръвоснабдяване. Лекарят казал, че кракът ще трябва да се отреже, доста над мястото на инфекцията.

Лорд Хъл се смял, докато от очите му потекли сълзи. Лекарят, който бил очаквал всякаква друга реакция, но не и тази, направо онемял. „Когато ме натикат в ковчега, касапино — казал Хъл, — то ще си бъда с два крака, много благодаря.“

Лекарят казал, че напълно разбира желанието на лорд Хъл да запази и двата си крака, но ако не се извърши ампутацията, той ще умре след шест месеца, от които последните два в страшни мъки. Лорд Хъл го попитал какъв би бил шансът му да оцелее, в случай, че се подложи на операцията. Той продължавал да се смее, каза Лестрейд, сякаш това бил най-хубавият виц, който някога бил чувал. След известно хъкане и мъкане докторът казал, че шансовете са петдесет на петдесет.

— Дрън-дрън — казах аз.

— Точно това казал и лорд Хъл — отвърна Лестрейд, — само дето използвал термин, по-характерен за приютите за бездомници, отколкото за елегантните салони.

Хъл казал на доктора, че той самият преценява шансовете си като едно на пет. „Що се отнася до болките, смятам, че дотам няма да се стигне — продължил той. — Докато има лауданум и лъжица, за да го разбъркам на такова разстояние, че да мога да се пресегна.“

На следващия ден Хъл обявил неприятната си изненада — че има намерение да промени завещанието си. Как точно ще го направи, той не казал веднага.

— О? — каза Холмс, поглеждайки Лестрейд с онези студени сиви очички, които виждат толкова много. — И кой, моля ви, е бил изненадан?

— Бих допуснал, че никой. Но нали знаете човешката природа, Холмс, как човек се надява и когато няма никаква надежда.

— И как човек прави планове, за да предотврати нещастieto — каза замислено Холмс.

Точно тази сутрин лорд Хъл събрал семейството си в салона и след като всички седнали, той направил нещо, което много малко хора, оставящи завещания, имат възможност да направят. Нещо, което обикновено се прави от неспирно тракащите усти на адвокатите им, след като техните собствени са млъкнали завинаги. Казано накратко, той им прочел новото си завещание, оставяйки остатъка от състоянието си на бездомните котенца на госпожа Хемфил. В последвалата тишина той се надигнал и благоволил да им хвърли една мъртвешка усмивка. И като се облегнал на бастуна си, той направил следното изявление, което и сега намирам за така възмутително и противно, както и когато Лестрейд ни го преразказа в наетия файтон: „Това е! Всичко е наред, нали? Да, всичко е наред! Вие ми служихте вярно, жена и момчета, четиридесет години. Сега аз възнамерявам със съвсем ясно и спокойно съзнание да ви отпратя оттук. Но не се отчайвайте! Можеше да бъде много по-зле! Навремето фараоните карали техните любимци — най-вече котки — да бъдат убивани, преди те самите да умрат, така че любимците да са там да ги посрещнат, когато пристигнат в отвъдното, да ги гаят или ритат там, според настроението на господаря им, завинаги... завинаги... завинаги.“ — Тогава той им се изсмял. Облегнал се на бастуна си и се изсмял с подпухналото си, умиращо лице, а в едната си ръка бил стиснал новото завещание — подписано в присъствието на свидетели, както всички били видели. Уилям се надигнал и казал:

— Сър, вие може да сте мой баща и създател, но едновременно с това вие сте най-долното създание, което някога е пълзяло по лицето на земята, от времето, когато Ева изкушила Адам в градината.

— Съвсем не е така — отвърнало чудовището и продължило да се смее. — Познавам четири по-долни създания. Сега, ако обичате да ме извините, че имам важни документи, които трябва да прибера в сейфа... и някои книжа без никаква стойност, които искам да изгоря в печката.

— Означава ли това, че старото завещание продължавало да е у него, когато той се изправил пред тях? — попита Холмс. Изглежда бе повече заинтригуван, отколкото стреснат.

— Да.

— Можел е да го изгори веднага, щом е написал новото и го е подписал в присъствието на свидетели — каза замислено Холмс. — Имал е на разположение целия следобед и вечерта на предния ден. Но не го е направил, нали? Защо не? Какво бихте казали по този въпрос, Лестрейд?

— Дори и тогава мъченията, на които ги е подлагал не му се стрували достатъчни, предполагам това е била причината. Така им е предложил един шанс — едно изкушение — и е вярвал, че те всички ще се откажат.

— Може би е вярвал, че един от тях няма да се откаже — каза Холмс. — Тази идея не ти ли мина през ум? — Той се обърна към мен и се вгледа изпитателно в лицето ми с един кратък лъч на своя блеснал, някак смразяващ поглед. — Не е ли минавало през ум на някой от вас? Не ви ли се струва възможно една толкова черна фигура да предложи такова изкушение, знаейки, че някой от неговото семейство може да се поддаде и да го отърве от мъките му — от това, което казваш смятам, че най-вероятно това би бил Стефан — а след това да го заловят... и да увисне на бесилката за отцеубийство?

Гледах Холмс с тих ужас.

— Няма значение — каза Холмс. — Продължавайте, инспекторе — струва ми се, че е време да стигнем до заключената стая.

Четиримата седели парализирани, в пълна тишина, когато тръгнал бавно по дългия коридор към кабинета си. Не се чувал никакъв звук, освен глухото тропане на бастуна му, тежкото му дишане, жалкото мяукане на котка в кухнята и равномерното тракане на махалото на часовника в салона. Всички чули как изскърцали пантите на вратата, когато Хъл отворил кабинета си и влязъл в него.

— Почакай — каза Холмс рязко и се наведе напред. — Но никой не го е видял в действителност да влиза, нали?

— Страхувам се, че не е така, стари приятелю — отвърна Лестрейд. — Господин Оливър Стенли, личният слуга на лорд Хъл, чул как лорд Хъл се придвижва в антрето. Той излязъл от гардеробната на лорд Хъл, стигнал до парапета и го попитал дали е добре. Хъл погледнал нагоре — старият Стенли го видял съвсем ясно, както аз ви виждам сега — и казал, че всичко е наред. След това разтрил врата си, влязъл в кабинета и заключил вратата след себе си.



Докато баща му стигне до вратата (коридорът е доста дълъг и вероятно са му били нужни около две минути, за да мине по него без чужда помощ), Стефан се съвзел от вцепенението и се отправил към вратата на салона. Той видял как баща му и прислужника си разменили репликите Наистина лорд Хъл бил с гръб, но Стефан чул гласа на баща си и описал същия характерен жест: Хъл разтрил врата си.

— Възможно ли е Стефан Хъл и този Стенли да са разговаряли, преди да дойде полицията? — попитах аз и ми се стори, че въпросът ми е много на място.

— Разбира се, че биха могли — каза уморено Лестрейд, — Вероятно са разговаряли, но едва ли са се споразумели тайно.

— Сигурен ли сте в това? — попита Холмс, но по гласа му се усещаше, че не проявява особен интерес.

— Да, Стефан Хъл би могъл да излъже много добре, но Стенли не би успял да го направи. Ако искате приемоте професионалното ми мнение, ако не искате недейте, Холмс.

— Приемам го.

Така лорд Хъл влязъл в кабинета си, прочутото заключено помещение, и всички чули изщракването на ключалката, когато той превъртял ключа — единствения ключ за това най-свято място. Този звук бил последван от един още по-необичаен — дръпването на резето.

След това, тишина.

Четиримата — лейди Хъл и тримата ѝ сина, които трябвало да се превърнат съвсем скоро в просяци със синя кръв — се спогледали също в тишина. Котката отново измяукала в кухнята и лейди Хъл казала, че ако икономката не даде на тази котка паничка мляко, вероятно щяла да го направи тя самата. Казала, че самият звук ще я подлуди, ако ѝ се наложи да го послуша още известно време. Излязла от салона. След няколко секунди, без да разменят нито дума и тримата сина също излезли от салона. Уилям се качил в стаята си на горния етаж. Стефан тръгнал към музикалния салон, а Джори отишъл да седне на една пейка под стълбата, където, разказал той на Лестрейд, отивал от най-ранно детство, когато бил тъжен или имал трудни проблеми, върху които да размишлява.

Не минали и пет минути и от кабинета се разнесе вик. Стефан изскочил от музикалния салон, където чукал отделни клавиши на пианото. Джори се сблъскал с него на вратата на кабинета. Уилям бил

слязъл наполовина по стълбите, когато ги видял да влизат в кабинета, а Стенли, камериерът, излязъл от гардеробната на лорд Хъл и за втори път се приближил до парапета. Стенли е дал показания, че е видял Стефан Хъл да влиза в кабинета, Уилям да слиза по стълбата и почти да пада на мрамора, а лейди Хъл излязла от вратата на трапезарията, като продължавала да държи в ръка кана мляко. След няколко секунди и останалите прислужници се събрали.

Лорд Хъл бил паднал по очи върху писалището, а тримата братя стояли около него. Очите му били отворени, а погледът в тях... предполагам, че е бил пълен с изненада. Отново Ви казвам, че ако желаете, можете да приемете или да отхвърлите моето мнение, но на мен определено ми се стори, че това е изненада. В ръцете си стискал завещанието... старото. От новото не е имало и следа. А в гърба му е имало забита кама.

Като каза тези думи, Лестрейд почука на кочияша да продължи.

Влязохме в къщата, на чийто вход бяха застанали двама полицаи, с толкова каменни лица, сякаш бяха стража в Бъкингамския дворец. От входа започваше дълъг коридор, покрит с черни и бели мраморни плочи, като шахматна дъска. Те водеха към отворена врата в дъното, пред която бяха застанали на пост още двама полицаи — входа на злополучния кабинет. Наляво бяха стълбите, а надясно две врати: дневният салон и музикалният салон, предположих аз.

— Семейството се е събрало в дневния салон — каза Лестрейд.

— Добре — каза внимателно Холмс. — Но може би ще е по-добре, ако ние с Уотсън огледаме първо мястото на престъплението.

— Да дойда ли с вас?

— Може би не — каза Холмс. — Изнесено ли е тялото?

— Когато тръгнах за вашето жилище още беше тук, но сега сигурно вече го няма.

— Много добре.

Холмс тръгна. Аз го последвах. Лестрейд извика:

— Холмс!

Холмс се обърна с повдигнати вежди.

— Няма тайни плъзгащи се стени, няма тайни врати. За трети път казвам, ако искате вярвайте на думите ми, ако не искате недейте, Ваша работа.

— Предполагам ще изчакам, докато... — започна Холмс и в този момент започна да диша учестено. Той бръкна в джоба си, намери салфетка, най-вероятно отнесена по грешка от гостилницата, в която бяхме обядвали предната вечер, и мощно кихна в нея. Погледнах надолу и видях огромен котарак с белег, който бе толкова не на място в този огромен коридор, колкото щеше да е някое от онези хлапета, за които си бях помислил по-рано, ако бе започнало да се мотае в краката на Холмс. Едното му ухо бе плътно прилепнало към оголения череп. Другото липсваше, изгубено в някоя отдавнашна улична битка, помислих си аз.

Холмс кихна няколко пъти и се опита да изрита котката. Тя се отдалечи с укорителен поглед, а не с ядосано съскане, каквото би очаквал човек от толкова старо и опитно животно. Холмс погледна Лестрейд над салфетката с укор и насълзени очи. Лестрейд, който бе останал съвсем невъзмутим, подаде главата си напред и се ухили маймунски.

— Десет, Холмс — каза той. — Десет. Къщата е пълна с котки. Хъл умираше за котки. — С тези думи, той се отдалечи.

— От кога имаш това страдание, стари приятелю? — попитах аз. Бях леко обезпокоен.

— Винаги съм бил така — каза той и отново кихна. Думата алергия почти не беше позната преди толкова години, но неговият проблем бе именно такъв.

— Искаш ли да си тръгваме? — попитах аз. Веднъж бях свидетел на случай почти на задушаване, в резултат от, подобна непоносимост, в онзи случай бе към овце, но във всяко друго отношение непоносимостта бе съвсем сходна.

— На него това определено ще му хареса — каза Холмс. Нямаше нужда да ми казва кого има предвид. Холмс кихна още веднъж (на обикновено бледото му чело се появи голяма червена ивица) и след това минахме между двамата полицаи, застанали на входа на кабинета. Холмс затвори вратата след себе си.

Стаята бе дълга и сравнително тясна. Беше разположена в дъното на нещо като крило, като основната част на къщата се простираше от двете страни, на разстояние почти две трети от коридора. От двете страни на кабинета имаше прозорци, така че бе достатъчно светло, независимо от сивия, дъждовен ден. По стените имаше окачени пъстри

морски карти в красиви дървени рамки, а сред тях се виждаха не по-малко красиви инструменти за определяне на времето, разположени в месингова кутия със стъкло отпред. В нея бе разположен ветромер (предположих, че Хъл бе инсталирал малките, въртящи се чашки на покрива на къщата), два термометъра, от които единият посочваше температурата отвън, а другият температурата в кабинета) и един барометър, който много приличаше на барометъра, който бе заблудил Холмс, че времето ще се промени. Видях, че барометърът продължава да се покачва и погледнах навън. Дъждът продължаваше да вали още по-силно, независимо дали барометърът се вдигаше или не. Вярвам, че ние хората знаем много, независимо дали с инструменти и прочее, но тогава бях достатъчно възрастен, за да зная, че не знаем и половината от онова, което смятаме, че знаем, а сега съм достатъчно възрастен, за да зная, че никога няма да го научим. Двамата с Холмс се спряхме, за да огледаме вратата. Резето бе разбито, но бе извито навътре, както и трябваше да бъде. Ключът продължаваше да е в ключалката, в завъртяно положение.

Очите на Холмс, въпреки че бяха насълзени, бяха навсякъде, отбелязваха, класифицираха, натрупваха данни.

— Сега си малко по-добре — казах.

— Да — каза той, свали салфетката и я напъха небрежно в джоба на палтото си. — Може да ги е обичал, но явно, че не ги е пуцал да влизат тук. Или поне не редовно. Ти как виждаш нещата Уотсън?

Въпреки че очите ми бяха по-бавни от неговите и аз се оглеждах наоколо. Двойните прозорци бяха затворени с райбери и странични месингови райбери. Нито едно от стъклата не беше счупено. Повечето от картите и метеорологичните инструменти се намираха между тези два прозореца. Останалите две стени бяха пълни с книги. Имаше малка печка с въглища, но нямаше камина; убиецът не бе се спуснал през комина като дядо Коледа, поне ако не беше достатъчно дребен, за да мине през тръбата на печката в азбестов костюм, защото печката продължаваше да е доста топла.

Бюрото се намиреше в единия край на тази дълга, тясна, добре осветена стая, а противоположният край представляваше доста приятен ъгъл с книги, нещо като библиотека, с два стола с високи облегалки, тапицирани с кожа и малка масичка между тях. На тази масичка имаше купчина случайни книги. Подът бе покрит с турски

килим. Ако убиецът бе дошъл през таен капак на пода, не виждам как е могъл да се измъкне обратно мушкайки се под килима, без да го набере... а килимът не бе набран, ни най-малко: сенките от краката на масичката лежаха върху него, без въобще да са изкривени.

— Ти повярва ли, Уотсън? — попита Холмс и ме извади от нещо, което бе много близо до хипнотичен транс. Нещо... нещо свързано с малката масичка...

— На какво да повярвам, Холмс?

— Че те и четиримата просто са излезли от салона и се разотишли в четири различни посоки четири минути преди убийството?

— Не зная — казах аз тихо.

— Аз не повярвах, нито за ми... — Той замълча. — Уотсън! Добре ли си?

— Не — казах аз с глас, който сам едва чувах. Стоварих се в един от столовете в библиотечната част. Сърцето ми биеше учестено. Едва си поемах дъх. Главата ми туптеше, очите ми сякаш бяха станали твърде големи за орбитите си. Не можех да ги откъсна от сенките, които краката на малката масичка хвърляха върху килима. — Никак не съм... съвсем определено не съм... добре.

В този момент Лестрейд се появи на вратата на кабинета.

— Ако сте се нагледали, Х... — той замълча. — По дяволите, какво му има на Уотсън?

— Предполагам — каза Холмс със спокоен, премерен глас, — че Уотсън е разплел случая. Така ли е, Уотсън?

Кимнах. Може би не целия случай, но поне по-голямата част от него. Знаех кой, знаех как.

— И ти ли се чувстваш така, Холмс? — попитах аз. — Когато... разбереш?

— Да — каза той, — въпреки че аз обикновено успявам да се задържа на краката си.

— Уотсън е разплел случая? — каза нетърпеливо Лестрейд. — Да, да! Както знаеш, Холмс, досега Уотсън е предлагал хиляди решения на стотици случаи, и всичките са били погрешни. Това си е чиста глупост. Ами как, аз си спомням миналото лято...

— Зная за Уотсън много повече, отколкото Вие някога ще научите — каза Холмс, — и този път той е попаднал на вярното

решение. По погледа му познавам. — Той пак започна да киха, котаракът с липсващото ухо се бе промъкнал в стаята през вратата, която Лестрейд бе оставил отворена. Той се бе запътил право към Холмс, а на грозната му физиономия се четеше едно изражение, което много приличаше на привързаност.

— Ако и при теб нещата стоят по този начин — казах аз, — никога вече няма да ти завиждам, Холмс. Едва не ми се спуска сърцето.

— Човек закоравява, дори за прозренията — каза Холмс, а в гласа му нямаше и следа от самонадеяност. — Хайде, казвай тогава... или да повикаме заподозрените, както обикновено става в последната глава на криминалните романи?

— Не! — извиках аз ужасен. Не бях виждал нито един от тях и не изпитвах никаква необходимост да ги видя. — Само че смятам, че трябва да ви покажа как е станало. Ако обичате с инспектор Лестрейд да излезете за малко в коридора...

Котката стигна до Холмс, скочи в скута му и започна да мърка като най-доволното същество на този свят.

Холмс нададе залп от кихавици. Червените петна по лицето му, които бяха започнали да изчезват, избухнаха отново. Той избута котката и се изправи.

— Побързай, Уотсън, за да можем да си тръгнем от това проклето място — каза той със задавен глас и напусна стаята, прегърбен по един съвсем нетипичен за него начин, с отпусната глава, без въобще да се обърне назад. Вярвайте ми, че част от сърцето ми тръгна с него.

Лестрейд стоеше облегат на вратата, от мокрото му палто се вдигаше лека пара, устните му бяха разделени в най-противна усмивка.

— Да взема ли новия почитател на Холмс, Уотсън?

— Оставете го — казах аз. — И като излезете, затворете вратата.

— Хващам се на бас за петачка, че си губите времето, старче — каза Лестрейд, но в очите му забелязах нещо различно: ако се бях хванал на бас с него, той щеше да намери начин да се измъкне, без да плати.

— Затворете вратата — повторих аз. — Няма да се бавя. Той затвори вратата. Бях сам в кабинета на Хъл... само с котката, разбира се, в средата на килима, с опашка внимателно завита около лапичките и зелени очи, които ме наблюдаваха.

Пребърках джобовете си и открих моя собствен спомен от вечерята предната вечер — страхувам се, че мъжете, които живеят сами са доста небрежни, но имаше причина да нося у себе си хляб, той не бе у мен само от немарливост. Винаги имах по една кора в някой от джобовете си, защото ми доставяше удоволствие да храня гълъбите, които идваха на перваза на същия прозорец, пред който седеше Холмс, когато пристигна Лестрейд.

— Маци-пис-пис — казах аз и поставих хляба под масичката, към която лорд Хъл е бил обърнат с гръб, когато е седял с двете си завещания, жалкото старо завещание и още по-жалкото ново. — Пис-пис-пис.

Котаракът се надигна и лениво се пъхна под масичката, за да изследва коричката.

Отидох до вратата и я отворих.

— Холмс! Лестрейд! Бързо! Те влязоха.

— Елате тук — казах аз и се приближих до малката масичка.

Лестрейд се огледа и започна да се мръщи, защото нищо не забеляза. Холмс, разбира се, пак започна да киха.

— Не можем ли да махнем това проклето нещо оттук? — едва успя да каже той иззад салфетката, която вече доста се бе намокрила.

— Разбира се, — казах аз. — *Но къде е проклетото нещо, Холмс?*

Във влажните му очи се появи стреснато изражение. Лестрейд рязко се обърна, отиде до писалището на Хъл и погледна зад него. Холмс съзнаваше, че неговата реакция към котарака нямаше да е толкова силна, ако той бе в другия край на стаята. Той се наведе и погледна под масичката, но като не видя нищо друго, освен килима и двете лавици с книги зад масичката, пак се изправи. Ако очите му не течаха като реки, той сигурно щеше да забележи; в крайна сметка той се намираше на самото място. Но човек трябва да признае заслугата, когато има заслуга за признаване, а наистина илюзията бе дяволски добра. Празното пространство между краката на масичката в кабинета на бащата, бе шедьовърът на Джори Хъл.

— Аз не... — започна Холмс и тогава котката, която намираше приятеля ми много по-привлекателен от моята суха кора, се измъкна иззад масичката и пак започна да се умилква около глезените му. Лестрейд се бе обърнал и очите му бяха станали толкова големи, че

направо щяха да изскочат. Дори след като бях разбрал трика и аз самият бях Удивен. Котаракът с белега сякаш се бе появил от нищото, глава, тяло, а накрая идваше опашка с бял връх.

Той пак започна да се трие в крака на Холмс и да мърка докато Холмс кихаше.

— Стига толкова — казах аз, — ти си свърши работата и сега можеш да си вървиш.

Вдигнах го, отнесох го до вратата (като получих едно хубаво одрасване за усилията си) и най-безцеремонно го изхвърлих в коридора. Затворих вратата след него.

Холмс тъкмо седнаше.

— Боже мой — каза той носово. Лестрейд не може въобще нищо да каже. Очите му не се откъсваха от масата и протрития турски килим под краката й — едно празно пространство, което по някакъв начин бе родило котка.

— Трябваше да го забележа — мърмореше Холмс. — Да... но ти... как разбра толкова бързо? — Усетих в гласа му едва доловима болка и някаква острота, но веднага му простих.

— Заради тези — казах аз и посочих килима.

— Разбира се — почти изстена Холмс. Той се плесна по почервенялото чело. — Идиот! Аз съм пълен идиот!

— Глупости — казах язвително аз. — При толкова котки в къщата и особено една, която те бе избрала за свой приятел — предполагам, че всичко ти е изглеждало удесеторено.

— Какво му е на килима? — попита нетърпеливо Лестрейд. — Много е хубав, съгласен съм, вероятно е и скъп, но...

— Не килима — казах аз. — *Сенките*.

— Покажи му, Уотсън — каза уморено Холмс и свали салфетката в скута си.

Така че аз се наведох и вдигнах едната от пода. Лестрейд седна в другия стол, отпусна се изведнъж като човек, на когото изведнъж са нанесли силен удар.

— През цялото време тях гледах — казах с глас, който не можа да не прозвучи извинително. Всичко ми изглеждаше съвсем не както трябва. Това си бе работа на Холмс да обяснява кой и как в края на всяко разследване. И въпреки че той съвсем явно бе разбрал всичко, аз



бях сигурен, че ще откаже да говори в този случай. От друга страна, предполагам, че една част от мен — онази част, която си даваше сметка, че едва ли някога ще имам отново този шанс — искаше да обясни нещото. А и котката бе един добър щрих, трябва да се признае. Едва ли някой илюзионист би могъл да се справи по-добре със зайче в цилиндър.

— Знаех, че нещо не е в ред, но ми беше нужно известно време да осъзная какво точно. Тази стая е много добре осветена, но днес вали като из ведро. Огледайте се и ще видите, че нито един предмет в стаята не хвърля сянка, освен краката на тази масичка.

Лестрейд тихичко изруга.

— Вали вече почти седмица — казах аз, — но и барометърът на Холмс, както и на покойния лорд Хъл — магнах към стената — сочеха, че днес трябва да се очаква слънце. Всъщност това изглеждаше съвсем сигурно. Затова той е добавил сенките, като последен щрих.

— Кой го е направил?

— Джори Хъл — каза Холмс с все същия си уморен глас. — Кой друг?

Наведох се и пъгнах ръката си под масичката от дясната ѝ страна. Ръката ми изчезна, сякаш се изпари, както се бе случило с котката. Лестрейд отново изруга стреснато. Потупах отзад платното, опънато между предните крака на масичката. Книгите и килимът се издуха и станаха на вълни и илюзията, която бе почти перфектна, изведнъж изчезна.

Джори Хъл бе нарисувал празното пространство под масичката на баща си, скрил се зад това празно пространство, докато баща му е влязъл в стаята, заключил вратата и седнал на бюрото си с двете завещания, след това изскочил зад празното пространство с кама в ръка.

— Само той е можел да нарисова нещо толкова реалистично — казах аз и прокарах ръка по платното. Всички чухме тихия стържещ звук, който много прилича на Мъркане на стара котка. — Единственият, който е можел да го нарисова и единственият, който е можел да се скрие зад него: Джори Хъл, висок не повече от метър и петдесет, с криви крака и увиснали рамене.

— Както каза Холмс, изненадата с новото завещание съвсем не е била изненада. Дори ако старецът е искал тайно да отреже роднините

си от завещанието, а той въобще не се е опитал да го скрие, само глупаци не биха могли да се досетят за посещението на адвоката и, още повече, на неговия асистент. Нужни са двама свидетели, за да може едно завещание да стане валиден документ пред съда. Това, което Холмс каза, за някои хора, че се подготвят за предстоящите нещастия, е било много вярно. Едно толкова перфектно платно не би могло да се нарисува за една нощ, дори не за един месец. Може да се окаже, че то е било готово, за всеки случай от цяла година...

— Или от пет години — намеси се Холмс.

— Много вероятно. Във всеки случай, когато Хъл обявил, че иска да види семейството събрано в салона тази сутрин, предполагам, че на Джори му е станало ясно, че моментът е дошъл. След като баща му си е легнал снощи, той е дошъл в кабинета и е поставил платното. Може би още тогава да е сложил фалшивите сенки, но ако бях на мястото на Джори, щях да се промъкна още веднъж тази сутрин, за да погледна барометъра, преди обявеното събиране в салона, за да се убедя, че той продължава да се вдига. Ако вратата е била заключена, предполагам, че той е измъкнал ключа от джоба на баща си, а след това го е върнал на мястото му.

— Не е била заключена — каза лаконично Лестрейд. — По принцип той държал вратата затворена, за да не влизат котките, но рядко я заключвал.

— Що се отнася до сенките, те са просто филцови ленти, както виждате. Добре се е ориентирал и ги е поставил точно на мястото, където са щели да се намират в единадесет тази сутрин, ако барометърът се бе оказал прав.

— Ако е очаквал да огрее слънцето, тогава защо въобще е поставил сенките? — каза навъсено Лестрейд. — Слънцето само си очертава сенките, когато изгрее, в случай че не си го забелязал, Уотсън.

Не знаех какво да кажа. Погледнах Холмс, който изглеждаше благодарен, задето може да вземе участие в отговора.

— Виждате ли? Това е най-голямата ирония! Ако слънцето бе изгряло както бе предсказал барометърът, платното щеше да се препречи пред сенките. Нарисуваните крака не могат да хвърлят сянка, нали разбираш. Той бе хванат по сенките в ден, когато няма сенки, защото се е страхувал, че могат да го хванат без сенки в ден, когато

барометърът на баща му е показвал, че със сигурност ще има сенки из цялата стая.

— Все пак не разбирам как Джори се е промъкнал без Хъл да го забележи — каза Лестрейд.

— И аз съм озадачен — каза Холмс — милият стар Холмс! Съмнявам се, че това го озадачаваше въобще, но той така каза. — Уотсън?

— Салонът, в който лорд Хъс се е срещнал с жена си и синовете си има врата, която го свързва с музикалния салон нали?

— Да — каза Лестрейд, — а музикалният салон се свързва с врата с утринния салон на лейди Хъл, която е следващата по ред като се върви към задната част на къщата. Но от утринния салон човек може да се върне само обратно в коридора, доктор Уотсън. Ако кабинетът на Хъл имаше две врати, едва ли щях да дотичам при Холмс по този начин.

Последните му думи прозвучаха така, сякаш се оправдаваше.

— О, Джори е излязъл в коридора — казах аз, — но баща му не го е видял.

— Дявол го взел!

— Ще ви демонстрирам — казах аз и се приближих до бюрото, където продължаваше да е подпрян бастунът на мъртвеца. Взех го и се обърнах към тях. — В момента, в който лорд Хъл е напуснал салона, Джори вече е бил на крака и веднага се е затичал.

Лестрейд вдигна бърз, стреснат поглед към Холмс; в отговор Холмс погледна инспектора с хладна ирония. Тогава не разбрах тези погледи, нито им обърнах особено внимание, честно да си призная. Предполагам, че бях твърде много отдаден на своите опити да възстановя случката.

— Той се е шумугнал през първата свързваща врата, притичал е през музикалния салон и е влязъл в утринния салон на лейди Хъл. Отишъл до вратата към коридора и надникнал навън. Ако подаграта на лорд Хъл се била изострила до такава степен, че е довела до гангрена, той едва ли е успял да стигне и до средата на коридора в най-оптимистичния вариант. Сега, следете ме, инспектор Лестрейд, и аз ще ви покажа цената, която човек плаща, затова че е ял богато и е пил по много през целия си живот. Ако продължавате да имате някакви съмнения, мога да ви доведе една дузина болни от подагра и всеки от

тях ще демонстрира същите амбулаторни симптоми, които възнамерявам да ви демонстрирам. Моля забележете до каква степен е концентрирано вниманието ми... и върху какво.

Казвайки това започнах да куцукам бавно през стаята към тях, здраво хванал топката на бастуна с две ръце. Вдигах единия си крак доста високо, спусках го долу, след това изтеглях другия крак до него. Нито за миг не повдигнах очи. Погледът ми се местеше от бастуна към стъпващия отпред крак.

— Да — каза тихо Холмс. — Добрият доктор е напълно прав, инспектор Лестрейд. Първо идва подаграта, след това загубата на равновесие, след това (ако болният живее достатъчно дълго), характерното прегърбване, което е предизвикано от непрекъснатото гледане надолу.

— Джори сигурно е бил напълно наясно за това до каква степен е фиксирано вниманието на баща му, докато се придвижва от място на място — казах аз. — В резултат от това, всичко, което се е случило тази сутрин е било дяволски лесно. Когато Джори е стигнал в утринния салон, той е надникнал през вратата, видял е как баща му се е вторачил в краката си и във върха на бастуна си — както обикновено — и разбрал, че е в безопасност. Излязъл отвън, точно пред невиджания си баща и просто се е вмъкнал в кабинета. Вратата, както ни осведоми Лестрейд, не е била заключена, рискът въобще не е бил голям. Те са били заедно в коридора а не повече от три секунди, може би малко по-малко — замълчах. — Подът в коридора е покрит с мрамор, нали? Той сигурно си е свалил обувките.

— Бил е обут с чехли — каза Лестрейд със странно спокоен глас и очите му за втори път срещнаха погледа на Холмс.

— Аха — казах аз. — Ясно. Джори е стигнал до кабинета преди баща си и се е скрил зад измамната плоскост. После извадил камата и зачакал. Баща му стигнал до дъното на коридора. Джори е чул как Стенли се обадил на баща му, а баща му отвърнал, че е добре. Тогава лорд Хъл влязъл в кабинета си за последен път... затворил вратата и я заключил.

И двамата ме гледаха напрегнато и разбрах каква божествена сила трябва да е усещал Холмс в такива моменти, когато е казвал на другите неща, които само той знае. И въпреки това, пак повтарям, това е чувство, което не бих искал да изпитвам твърде често. Вярвам, че

поривът да се изпитва това чувство би корумпирало повечето хора — хора, които нямат толкова железни души, колкото моя приятел Шерлок Холмс.

— „Бъчонката“ сигурно се е свил колкото е възможно повече, преди да се заключи вратата, защото е знаел добре, че баща му ще огледа внимателно стаята, преди да завърти ключа и да дръпне резето. Може да е имал подагра и да е почнал да изкуфява, но съвсем не е ослепявал.

— Стенли казва, че със зрението е бил добре — каза Лестрейд. — Това е едно от първите неща, което го попитах.

— Значи, той се е огледал — казах аз, и изведнъж имах чувството, че виждам това, което се е случило. Предположих, че така става и с Холмс — възстановяването на случая на основата на факти и дедукция бе наполовина „виждане“ на това, което се бе случило. — Той не видял нищо, което да го разтревожи; нищо особено — кабинетът изглеждал както обикновено, той бил сам в него. Това е една удивително открита стая — няма врати на килери или гардероби, а прозорците от двете страни осветяват всяко ъгълче и не е имало никакви тъмни кътчета дори и в ден като този.

— След като се убедил, че е сам, той затворил вратата завъртял ключа и пуснал резето. Джори сигурно го е чул как се дотърлил до бюрото си. Сигурно е чул как тежко се е отпуснал баща му върху креслото и как изскърцала възглавницата на седалката, когато се стоварил върху нея — човек с тежка форма на подагра не сяда, а се намества над някое меко местенце и се отпуска върху него със седалището си — сигурно тогава Джори е рискувал и е надникнал.

Погледнах Холмс.

— Продължавай, приятелю — каза Холмс. — Справяш се великолепно. — Просто първокласно. — Виждаше се, че го казва искрено. Хиляди биха го нарекли студен човек и вероятно нямаше да са далече от истината, но едновременно с това той бе човек с голямо сърце. Просто Холмс го пазеше по-добре от повечето хора.

— Благодаря. Джори сигурно е видял как баща му подпира бастуна си встрани и оставя документите — двата пакета документи — на попивателната подложка. Той не убил баща си веднага, въпреки че е можел да го направи; именно това е потискащата и трогателна страна на цялата работа и точно затова не бих искал да ида в салона, където са

те, дори хиляда лири да ми дават. Не бих отишъл, освен ако вие и вашите хора не ме закарате насила.

— Откъде знаете, че не го е направил веднага? — попита Лестрейд.

— Викът се е чул няколко минути след като ключът се е завъртял и резето е било спуснато; вие самият казахте това и се надявам, че имате достатъчно доказателства, за да не подлагате този факт на съмнение. А разстоянието от вратата до бюрото е не повече от десетина крачки. Дори за човек с подагра като Лорд Хъл, би била нужна само половин минута, най-много четиридесет секунди, за да стигне до стола и да седне. Прибавете петнадесет секунди да подпре бастуна си на мястото, където сте го намерили и да сложи документите на подложката.

— Тогава какво е станало? Какво е станало през тези последни минута-две, наистина кратко време, което вероятно се е сторило на Джори Хъл цяла вечност? Предполагам, че лорд Хъл просто си е седял и гледал ту едното завещание, ту другото. Джори сигурно е успял лесно да различи кое е новото и кое е старото — разликата в цвета на хартията сигурно му е била напълно достатъчна.

— Знаел е, че баща му се готви да хвърли едно от завещанията в печката, предполагам, че е изчакал да види кое от тях ще бъде. В последна сметка, съществувал е шансът, че старият дявол просто си е правел лоша шега за сметка на семейството си. Може би щял да изгори новото завещание, а в сейфа да сложи старото. После щял да излезе от стаята и да каже на семейството си, че новото завещание е на сигурно място в сейфа му. Знаете ли къде се намира, Лестрейд? Сейфът?

— Пет от книгите в библиотеката се отместват встрани — каза кратко Лестрейд и посочи една полица.

— Тогава и семейството и старецът щяха да са доволни; семейството щеше да знае, че заслуженото им наследство е подсигурено, а старецът щеше да иде в гроба с вярата, че си е направил една от най-жестоките шеги на всички времена... но щеше да си иде, поради това, че Бог е решил това, а не от ръката на Джори Хъл.

И за трети път Холмс и Лестрейд си размениха тези странни погледи — полувесели, полуотвратени.

— Аз самият смятам, че старецът просто е предвкушал момента, така както човек следобед предвкуша предстоящо питие след вечеря или нещо сладко след дълго въздържание. Във всеки случай, изминала минута и лорд Хъл се надигнал... но в ръката си държал по-тъмния документ и се насочил към печката, а не към сейфа. Каквито и надежди да е имал, Джори не се поколебал нито за миг, когато настъпил моментът. Изскочил от скривалището си, прекосил за секунда разстоянието от масичката до бюрото и забил ножа в гърба на баща си още преди той да се е изправил напълно.

— Предполагам, че аутопсията ще покаже, че ударът е бил нанесен през дясното предсърдие и белия дроб — това обяснява количеството кръв върху бюрото. Това обяснява също защо лорд Хъл е успял да изкрещи, преди да умре и това е довършило господин Джори Хъл.

— Как така? — попита Лестрейд.

— Едно заключено помещение е лошо нещо, освен ако човек не иска да пробута убийството за самоубийство — казах и аз и погледнах Холмс. Той се усмихна и кимна на тази своя максима. — Последното нещо, което Джори Хъл искал е било нещата да изглеждат така, както изглеждаха... заключена стая, затворени прозорци, човек с нож, забит на място, където не би успял да си го забие сам. Предполагам, че той просто не е очаквал баща му да умре с такъв вой. Планът му е бил да го промуши, да изгори новото завещание, да разбути бюрото, да отвори прозореца и да избяга през него. Щял е да влезе в къщата през някоя друга врата и пак да си седне на мястото под стълбата, а когато накрая намерят тялото, всичко щяло да прилича на обир.

— Не и на адвоката на Хъл — каза Лестрейд.

— Но той е можел да си замълчи — каза замислено Холмс и после добави по-бодро. — Сигурен съм, че нашият приятел щеше да добави някои допълнителни следи. Стигнал съм до заключението, че убийците от по-висока категория обикновено хвърлят някои тайнствени следи, които да водят встрани от местопрестъплението. — Той издаде къс, безрадостен звук, който приличаше повече на лай, отколкото на смях, дори погледна към нас с Лестрейд. — Мисля, че ние всички щяхме да решим, че това е подозрително удобно убийство при дадените обстоятелства, но дори и да беше проговорил адвоката, пак нищо нямаше да може да се докаже.

— Като изкрещял, лорд Хъл развалил всичко — казах аз. — Така както е развалял всичко през целия си живот. Къщата се надигнала. Джори сигурно е изпаднал в пълна паника, замръзнал на мястото си така, както замръзва елен, попаднал в ярка светлина. И тогава Стефан Хъл оправил нещата или поне спасил алибито на Джори, дете седял на пейката под стълбата, когато е било извършено убийството. Стефан се втурнал през коридора от музикалния салон, разбил вратата и сигурно е просъскал на Джори веднага да застане с него до бюрото, за да изглежда така, сякаш заедно са разбили вратата и са влезли вътре...

Замълчах и останах като гръмнат. Най-накрая разбрах погледите, които Холмс и Лестрейд си бяха разменили, разбрах какво са видели в момента, в който им показах тайното скривалище: *не е възможно цялата работа да бъде извършена от сам човек*. Убийството — да, но останалото...

— Стефан е казал, че те с Джори се сблъскали на вратата на кабинета — казах аз бавно. — Че той, Стефан, разбил вратата и те двамата влезли заедно и заедно открили трупа. Той е излъгал. Може би го е направил, за да предпази брат си, но да лъже така добре, ако не знае какво се е случило, ми се струва... струва ми се...

— *Невъзможно* — каза Холмс. — Това е думата, която търсиш, Уотсън.

— Тогава Джори и Стефан заедно са го извършили — казах аз. — Заедно са го планирали... и пред закона и двамата са виновни за убийството на баща си! Боже мой!

— Не и двамата, драги ми Уотсън — каза Холмс с някаква странна мекота. — Всички.

Успях само да зяпна. Той кимна.

— Тази сутрин ти демонстрира забележителна проникателност, Уотсън. Всъщност ти гореше с такъв дедуктивен пламък, какъвто, готов съм да се обзаложа, едва ли ще пламне отново у теб. Свалям ти шапка, драги приятелю, така както бих свалил на всеки човек, който може да надхвърли рамките на собствената си природа, независимо за колко кратко. Но в едно отношение ти си остана същият добряк, какъвто винаги си бил: — ти разбираш отлично колко добри могат да са хората, но въобще не можеш да проумееш колко лоши и черни могат да бъдат те.

Погледнах го тихо, почти смирено.



— Не че тук има кой знае каква чернилка, ако и половината от това, което чухме за лорд Хъл е вярно — каза Холмс. Той стана и започна нервно да ходи из кабинета. — Кой дава показания, че Джори е бил със Стефан, когато са разбили врата? Естествено, че Джори. Естествено, че Стефан. Но в този семеен портрет има още две лица. Едното е Уилям, първият син. Съгласни ли сте, Лестрейд?

— Да — каза Лестрейд. — Ако нещата стоят така, то тогава и Уилям е замесен. Той каза, че е бил по средата на стълбите, когато видял как те двамата са влезли в кабинета, Джори бил малко по-напред.

— Колко интересно — каза Холмс със светнали очи. — Стефан разбива вратата, защото е по-млад и по-силен, така че човек съвсем естествено би очаквал инерцията на удара да го изтласка напред и той да влезе пръв. И въпреки това Уилям, по средата на стълбите, видял как Джори влязъл пръв. Защо така, Уотсън?

Успях само да поклатя глава.

— Задай си въпроса на чии показания, на чии показания само можем да разчитаме в този случай? Отговорът е, че това е единственият свидетел, който не е част от семейството: прислужникът на лорд Хъл, Оливър Стенли. Той се приближил до парапета точно навреме, за да види, как Стефан влиза в кабинета и това е точно както е трябвало да бъде, тъй като Стефан е бил сам, когато е разбил вратата. Уилям, който е имал по-добър ъгъл на видимост от своето място по средата на стълбите, казва, че Джори е влязъл преди Стефан в стаята. Уилям казва това, защото е видял Стенли и е знаел какво трябва да каже. И тъй като двамата братя свидетелстват, че той е бил отвън, значи е имало, най-малко, предварително договаряне. Но както ти отбеляза: безпогрешният начин, по който те са се сплотили, показва, че нещата са много по-сериозни.

— Заговор — казах аз.

— Да. Помниш ли, че те попитах, Уотсън, дали вярваш, че те четиримата са излезли от салона, без дума да си кажат и се разотишли в четири различни посоки, след като чули как се заключва вратата на кабинета?

— Да. Сега си спомням.

— И четиримата. — Той хвърли един кратък поглед към Лестрейд, който кимна, а след това пак погледна към мен. — Знаем, че

Джори се е спуснал да си върши работата още когато старецът е напуснал салона, за да може да стигне в кабинета преди баща си и въпреки това четиримата живи от семейство, включително и лейди Хъл, казват, че са били в салона докато не чули лорд Хъл да заключва вратата на кабинета. Убийството на лорд Хъл е до голяма степен семейна работа, Уотсън.

Бях поразен, и нищо не можах да кажа. Погледнах Лестрейд и видях на лицето му изражение, което не бях виждал дотогава и което не видях никога вече — нещо като уморена, отвратена сериозност.

— Какво би трябвало да очакват? — попита Холмс, почти добросърдечно.

— Джори определено ще увисне на въжето — каза Лестрейд. — Стефан ще иде в затвора доживот. Уилям Хъл може да получи доживотна, но по-вероятно ще му дадат двадесет години в Уърмууд Скъбс — все едно да го погребат жив.

Холмс се наведе и поглади платното, опънато между краката на малката масичка. Чу се странен стържещ звук върху грапавата повърхност.

— Лейди Хъл — продължи Лестрейд, — може да очаква да прекара следващите пет години от живота си Бийчууд Мейнър, място, известно на обитателите му повече като Чумния Замък... въпреки че, доколкото познавам тази дама, тя вероятно ще намери друг изход. Предполагам, че ще използва лауданума на съпруга си.

— И всичко това само защото Джори Хъл не успял да се измъкне — отбеляза Холмс и въздъхна. — Ако този старец бе имал елементарното благоприличие да умре тихичко, всичко щеше да е добре. Джори щеше да излезе през прозореца, така както каза Уотсън, вземайки със себе си платното и, разбира се, да не забрави глупавите си сенки. Вместо това, той вдига къщата на главата си. Веднага се струпва прислугата и започва да се вайка над мъртвия господар. Цялото семейство е объркано. Какъв скапан късмет, Лестрейд! И колко близо е бил полицаят, когато Стенли го повикал?

— По-близо, отколкото бихте повярвали — каза Лестрейд. — Всъщност той е бил на алеята, която води към главния вход. Просто минавал на една от обичайните си обиколки и чул вика. Наистина късметът им е скапан.

— Холмс — казах аз, чувствайки се много по-спокоен в старата си роля. — Откъде разбра, че полицаят е бил толкова близо?

— Съвсем просто е Уотсън. В противен случай семейството щеше да отпрати слугите за достатъчно време, че да успеят да скрият платното и „сенките“.

— И да отворят поне един от големите прозорци, бих казал аз — добави Лестрейд с необичайно тих глас.

— Но те са могли да вземат платното и сенките — казах аз внезапно.

Холмс се обърна към мен.

— Да.

Лестрейд вдигна вежди.

— Всичко се свежда до избор — казах му аз. — Имало е точно време колкото да се изгори новото завещание и да приберат нещата... това са могли да направят Стефан и Джори, естествено, в моментите след като Стефан разбива вратата. Те — или по-точно Стефан, ако правилно сте усетили характерите им — решават да изгорят завещанието и се надяват нещата да се подредят сами. Имало е време само колкото да се пъкне завещанието в печката.

Лестрейд се обърна, погледна към нея, после отклони очи.

— Само един гаден човек като Хъл би намерил сили да изкрещи накрая — каза той.

Те се спогледаха с Лестрейд и пак нещо премина помежду им, някаква безмълвна комуникация, от която аз бях изолиран.

— Правил ли си го някога? — попита Холмс, сякаш отново поде някакъв стар разговор.

Лестрейд поклати глава.

— Веднъж бях на косъм — каза той. — Беше замесено едно момиче. Вината не бе нейна, не съвсем. Бях на косъм. Но... това бе единственият път.

— А тук са четирима — отвърна Холмс, разбирайки го прекрасно. — Четирима души жестоко измъчвани от един разбойник, който и без това е щял да умре след шест месеца.

Накрая разбрах какво обсъждат.

Холмс обърна поглед към мен.

— Какво ще кажете, Лестрейд? Уотсън разреши този случай, въпреки че не видя всичките му разклонения. Дали да не оставим

Уотсън да реши?

— Добре — каза намусено Лестрейд. — Само побързайте. Искам да се махам от тази проклета стая.

Вместо отговор аз се наведох, вдигнах сенките, навих ги на кълбо и ги пъхнах в джоба си. Почувствах се по много особен начин, докато го правех — почти както се бях чувствал, когато в Индия пипнах треска, която едва не ми взе живота.

— Страхотен си, Уотсън! — извика Холмс. — Ти разреши първия си случай, стана съучастник в убийство, а още не е дори време за чай! А тук има и сувенир за мен — оригинал на Джори Хъл. Съмнявам се, че е подписан, но човек трябва да е благодарен за това, което му изпращат боговете в дъждовни дни. — Той извади джобното си ножче и с него отлепи платното от краката на масичката. Той действаше бързо и само след минута вече пъхаше едно тясно руло от платно във вътрешния джоб на огромното си, обемисто палто.

— Мръсна работа — каза Лестрейд, но прекоси до един от прозорците и след минутно колебание отвъртя ключалката, която го държеше и го открехна около сантиметър.

— По-вярно е да се каже, че това е мръсна работа, която сме оправили — каза Холмс с тон, който звучеше направо радостно. — Ще вървим ли, господа?

Отидохме до вратата. Лестрейд я отвори. Един от полицаите го попита дали са постигнали някакъв напредък.

В друг случай Лестрейд вероятно щеше да му даде да разбере. Този път той каза кратко:

— Изглежда, че е било опит за грабеж, който е прераснал в нещо по-голямо. Разбира се, аз веднага се ориентирах в ситуацията, а Холмс само миг по-късно.

— Много лошо! — позволи си да каже другият полицай.

— Да — каза Лестрейд. — Но поне викът на стареца е прогонил крадеца, преди той да успее да открадне нещо. Продължавайте.

Тръгнахме си. Вратата на салона бе отворена, но като минавахме край нея, аз въобще не вдигнах глава. Холмс естествено погледна; нямаше начин да не го направи. А що се отнася до мен така и не видях никого от семейството. Не исках.

Холмс пак кихаше. Приятелят му се мотаеше в краката му и блажено мяукаше.

— Оставете ме да си ида — каза той и се втурна навън.

Час по-късно ние се намирахме на Бейкър стрийт № 221, в почти същите пози, които бяхме заели, когато пристигна Лестрейд. Холмс бе до прозореца, а аз на дивана.

— Е, Уотсън — каза Холмс. — Как мислиш, че ще спиш довечера?

— Като пън — казах аз. — А ти?

— И аз — каза той. — Добре, че се магнахме от онези проклетни котки!

— Как мислиш, че ще спи Лестрейд?

Холмс ме погледна и се усмихна.

— Тази нощ ще спи лошо. Тази седмица ще спи лошо, може би. Но след това ще се оправи. Сред многобройните си таланти Лестрейд има още един — талантливо да забравя.

Това ме разсмя.

— Виж, Уотсън! — каза Холмс. — Каква гледка само! — Станах и се приближих до прозореца. Бях почти сигурен, че ще видя Лестрейд да се приближава пак с файтона. Но вместо него видях слънцето, което си пробиваше път през облаците, къпейки Лондон в приказната светлина на късния следобед.

— Все пак се показва накрая — каза Холмс. — Прекрасно, Уотсън! Човек изпитва щастие, че е жив! — Той взе цигулката си и засвири, а слънцето огряваше лицето му.

Погледнах към барометъра и видях, че започва да пада. Това така ме разсмя, че трябваше да седна. Когато Холмс ме попита леко раздражено каква е причината, аз само поклатих глава. Честно да си кажа не вярвах, че той ще разбере. Просто неговият мозък работи по друг начин.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.